

O rază

Miresei mele

Te-apropie, te-apropie de mine
Și-ascultă-mă, frumoasa mea minune:

Eu sînt supusul firii înțelepte,
Închinător la glie și la soare;
M'au învățat poruncile ei drepte,
Îndemnul lor cuvîntul meu îl spune.
Sînt cîntărețul celor fără nume,
Un strigat zmulș de-a vremilor viltoare
Din viforul durerilor din lume.
Mult tainuita firii îndrumare
M'a plămădit din ură și iubire,
Mi-a dat durerea lumii moștenire,
Amarul ei să-l ocrotesc pe strune.

Te-apropie, te-apropie de mine,
Vreau mîna ta, minunea mea bălaie:
Azi, sub aprinsa ceriului văpaie,
În strălucirea mindrei bolți albastre,
Să se'nfratească sufletele noastre,
Să se topească 'n firea 'ndrăgostită
Atît prîsos de viața netraită
Ce răzvrătit îmi fulgera prin vine.

Azi sufletul, trudit cetet de stele,
Străjerul treaz al visurilor mele,
Într'aripat străbate bolta'ntreagă;
Patrunde sus și 'n drumu-i se 'nvestmîntă
Cu revărsarea ceriului senină,
Cu cingătoare albă de lumină,
Cu tot argintul pulberii marunte;
În drumul lui din stele-și face punte,
Patrunde sus, în bolta care cîntă,
Și-atîtea taine-acolo sus dezleagă.

Azi mintea mea purcede să'nțeleaga
Al vieții mele rost ascuns în stele,
Căci stelele îmi spun cuvînt anume:
Că'n patima îmbrățișării mele
Și-a ferecat iubirea ei o lume:

Toți cei lipsiți de-a dragostei povață,
Ratacitori prin negură și ceață,
Toți cei ferți de-a soarelui caldura,
Îngenunchiați de rele și de ură,
Înfrigate suflete muncite
De-o vecinică, zadarnică arsura,
Ce n'au primit iubire în viață,
Cu patima durerii lor unite
Își iufărătesc aprinsa mea pornire,
Îi dau avânt și nouă întarire,—
Și glasuri nouă struna mea învață.

Ma chiamă țara celor fără soare,
Durerea lor și azi mă înfioară.

Privește-o rază blînda cum coboară
De sus din cer și-a noastre frunți sarută:
Solie sfîntă, tainică și muta,
A pribegit din lumea ei de ghiață
Spre lamura văpăii noastre sfînte,
Dorind iubire strălucirii sale.

Frumoasa mea, ea se va duce'n cale,
Rătăcitoare, undeva departe,
Ling'un bordeiu păraginit de soarte,
Unde-o fecioară harnică, trudită,
Cu chipul stins de-a lipselor otravă,
Ce moarte-au scris pe fruntea ei bolnavă,
Cu acu 'n mina albă, ostenită
A adormit pe pînza chinuită;
Tremurător va trece prin fereastra
În chiliuța umedă de lacrimi,
Lăsînd un strop din fericirea noastră.

În clipa asta tainică și mare,
Cînd noi topiți în dulce 'mbrățișare,
Jertfim iubirii sufletele noastre,
Tremurătoarea rază călătoare
Alintă somnul trudnicei fecioare
Și-i luminează fața ostenită,
Cu vraja ei întruchiptnd un zimbet
Fericitor pe buza ofilită.

Octavian Goga

